

«La bellesa de la fe rau en l'abandonament en Déu»

El prelat va celebrar la santa missa en el primer aniversari del traspàs de Mons. Xavier Echevarría, el seu predecessor al capdavant de l'Opus Dei. Oferim l'homilia i una galeria de fotos de la cerimònia.

13/12/2017

**Homilia de la missa de difunts en
el primer aniversari**

del traspàs de Mons. Xavier Echevarría

Basílica de Sant Eugeni, 12 de desembre de 2017

[Lectures: Sab 3,1-9; Sal 129; Rm 14, 7-9. 10c-12; Jn 11,21-27]

Les ànimes dels justos estan en mans de Déu (cf. Sab 3,1). Aquest passatge de l'Escriptura, que introdueix avui la litúrgia de la Paraula, ens mena a recordar amb agraïment Mons.

Xavier Echevarría. Aquesta ferma convicció era vida de la seva vida, i la palasava amb freqüència. Li ho va assenyalar, pocs dies abans de la mort, el metge que durant molts anys l'havia atès: "Com vostè ens ha dit tantes vegades, Pare -li deia-, som a les mans de Déu".

Galeria de fotos

"Qui creu en mi, encara que hagués mort, viurà", diu Jesús a Marta. *Tot*

aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més” . I afegeix el Senyor: "*¿Ho creus, això?* " (Jn 11, 25-27). Avui, el Senyor fa aquesta pregunta, com tantes d'altres de l'Evangelí, a cada un de nosaltres. "*¿Ho creus, això?*". Creus que, no només al final de la vida sinó en cada instant, també ara, Déu pensa en tu i vol que estiguis al costat d'Ell? Creus que vius contínuament en les mans de Déu, fins i tot quan et sembla que s'ha oblidat de tu?

Recordo ara una anècdota que explicava un metge al qual, fa alguns mesos, van diagnosticar una malaltia greu. Al cap de pocs dies es va trobar a l'hospital amb un col·lega que li va demanar, amb la sinceritat amb què els amics es parlen : "Digues, per a què t'ha servit pregar tant?". I ell va respondre: "Mira, resar m'ha ajudat a estar, a hores d'ara, feliç, serè, en pau, jo i tota la meva família; confiem completament en Déu i

acceptem la seva voluntat ". L'amic, que no era creient, es va capgirar gairebé plorant i es va acomiadar dient: "Que bo és tenir fe en Déu!".

Sí, què bo és tenir fe en Déu ...:
sobretot, perquè la bellesa de la fe no rau en un consol fàcil que s'obté llegint o escoltant de tant en tant alguna consideració, però que desapareix quan es torna a la crua realitat de cada dia, amb les seves preocupacions i imprevistos. La bellesa de la fe rau en l'abandonament en Déu, en comprendre que som a les seves mans; una actitud interior que ha de créixer dia a dia en nosaltres, amb serenitat. I creixerà especialment al ritme de la nostra oració: si dediquem cada dia uns minuts a la pregària personal, al diàleg amb Déu. També quan ens sembli que no tenim temps per a Déu; també quan pensem que no sabrem què explicar-li. D'aquesta manera, a poc a poc, ens

deixem conquerir pel Senyor,
aprenem a abandonar-nos a les seves
mans. I llavors li podem confiar
tantes coses, fins i tot al mig del
trànsit, del treball intens, en la vida
familiar o durant el descans.

*"Els qui tenien posada en ell la
confiança comprendran la veritat, i
els qui l'hauran estimat fidelment
s'estaran al costat d'ell"* (Sap 3, 9). El
fragment del llibre de la Saviesa que
hem escoltat ens parla dels justos
que van partir d'aquest món; però ho
fa mirant enrere, recapitulant-ne les
vides. Per tant, parla igualment de
nosaltres, del camí en el qual ens
trobem. També aquestes altres
paraules ens resulten molt properes:
*"Déu els ha posat a prova i els ha
trobat dignes d'ell. Els ha depurat com
l'or en el gresol i els ha acceptat com
una víctima oferta en holocaust."* (Sap
3, 5-6).

Fixem-nos un moment en aquesta bella imatge: el gresol, és a dir, la part inferior del

forn on el metall preciós se separa de l'escòria, resultant així més pur. La purificació a través del foc simbolitza un camí marcat per dues realitats: el sofriment i l'amor. Patiment que l'amor de Déu permet a la nostra vida, de formes tan variades; sofriment que alguns cops causen amb els nostres pecats o les nostres limitacions; sofriment que pot servir per despertar en nosaltres l'amor, per purificar l'or que Déu ens ha posat dins el cor; per purificar el nostre amor de l'escòria de l'egoisme i de l'orgull, de la qual de vegades no ens adonem, però que disminueix la nostra alegria perquè aixeca obstacles entre nosaltres i Déu, entre nosaltres i els altres. I Déu, com transforma el patiment en amor? A través del diàleg constant que desitja mantenir amb nosaltres, per tal que

nosaltres estiguem disposats a obrir-nos a Ell.

A una de les seves últimes cartes pastorals, Mons. Xavier va escriure: "La pau interior no pertany a qui pensa que tot ho compleix bé, ni a qui es despreocupa d'estimar: sorgeix en la criatura que sempre, fins i tot quan cau, torna a les mans de Déu"[1]. Demanem al Senyor, per tant, que li permetem purificar el nostre cor, amb confiança, encara que de vegades no compreguem els seus camins (cf. Is 55,8). Demanem-ho ara, en aquests dies de preparació per al Nadal. Avui, festa de la Mare de Déu de Guadalupe, confiem aquest desig a santa Maria, que també és al nostre costat, com va dir a Juan Diego i com va fer comprendre Mons. Xavier Echevarría, especialment l'últim dia de la seva vida en aquesta terra: "No soc jo aquí, que soc la teva mare?"[2].

[1] Xavier Echevarría, Carta pastoral de novembre de 2016.

[2] *Nican Mopohua*, 119.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/primer-
aniversari-traspas-xavier-echevarria/](https://opusdei.org/ca-ad/article/primer-aniversari-traspas-xavier-echevarria/)
(21/03/2026)